

VRCHNÍ STÁTNÍ ZASTUPITELSTVÍ V PRAZE

nám. Hrdinů 1300 140 65 Praha 4
tel.: 261 196 111 fax: 261 196 640
e-mail: podatelna@vsz.pha.justice.cz datová schránka: uzcaety

SIN 57/2020 - 23

Rozhodnutí

Vrchní státní zastupitelství v Praze jakožto povinný subjekt (dále jen „povinný subjekt“) podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), rozhodlo dnešního dne o žádosti [redacted], adresa pro doručování [redacted] (dále jen „žadatel“), ze dne 10. 10. 2020,

takto:

Žádost se podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím pro zneužití práva na svobodný přístup k informacím **odmítá**.

Odůvodnění:

1. Žadatel elektronickým podáním ze dne 10. 10. 2020 požádal ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím o informace o činnosti povinného subjektu. Žadatel požadoval zodpovězení dotazů uvedených ve dvou přílohách žádosti, konkrétně v příloze č. 1 nazvané „*Oblast – ekonomika*“ a v příloze č. 2 nazvané „*Oblast - personalistika*“. V každé z těchto příloh vznesl žadatel pět okruhů požadovaných informací, označených body 1. až 5. (dále též jen „žádost“). Vzhledem k rozsahu požadovaných informací nebylo možné kompletní znění žádosti uvést ve výroku tohoto rozhodnutí, neboť za dané situace bylo třeba upřednostnit především požadavek na srozumitelnost správních rozhodnutí.
2. Po posouzení žádosti žadatele dospěl povinný subjekt k závěru, že požadované informace poskytnout nelze. Povinný subjekt přitom vycházel z obecného právního principu *zákazu zneužití práva* a související judikatury Nejvyššího správního soudu, která se zabývala vztahem tohoto principu a právem na svobodný přístup k informacím. Judikatura Nejvyššího správního soudu je založena na zásadě, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z nejefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím (v podrobnostech srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012 – 56, a tam citovanou judikaturu).
3. Z recentní judikatury lze poukázat např. na rozsudek ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 As 385/2019 – 55, v němž Nejvyšší správní soud potvrdil, že zneužití práva na informace na straně žadatele může být v určitých případech důvodem k odmítnutí žádosti. O zneužití práva na informace půjde tehdy, pokud k „množstevnímu“ aspektu žádosti přistoupí i další faktor, jenž bude zcela nepochybně indikovat zneužívání tohoto práva. Nejvyšší správní soud v souvislosti s výše

uvedeným zmínil např. podávání velkého množství žádostí o poskytnutí různorodých informací, které spolu obsahově nesouvisejí; snahu „paralyzovat“ množstvím podávaných žádostí vyřizování běžné agendy povinnými subjekty; neúčelné podávání stížností; opakované nezaplacení zjevně oprávněné úhrady nákladů; bezsmyslné trvání na zaslání informací elektronicky, když byly poskytnuty v listinné formě; bezdůvodné trvání na přímém poskytnutí zveřejněných informací atp.

4. Lze dodat, že i judikatura Ústavního soudu dospěla k závěru, že z hlediska požadavků čl. 17 odst. 5 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je přípustné, pokud povinný subjekt odepře poskytnutí (vyhledání) informace v případech šikanózního výkonu práva na přístup k nim (srov. náleze ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16). Ústavní soud v citovaném nálezu mj. konstatoval, že zneužití práva ze strany žadatele o informace lze při poskytování informací řešit jejich výjimečným odepřením, přičemž opakované nezaplacení zjevně oprávněné úhrady nákladů je doktrínou považováno za jeden z typických případů pro neposkytnutí žádané informace. Takový názor není v obecné rovině v rozporu s čl. 17 odst. 5 či čl. 36 odst. 1 Listiny, neboť ty zaručují možnost domáhat se přímo informací o činnosti státních orgánů či orgánů samosprávy, případně možnost domáhat ochrany tohoto práva, pokud informace nejsou poskytnuty. Šikanózní návrhy či postupy se oproti tomu vyznačují úmyslem účastníka způsobit škodu, a to nejen ostatním účastníkům řízení, ale celkově ve zbytečném zatěžování soustavy orgánů veřejné moci. Zneužívání tedy nevede k právem předvídanému cíli, kterým je uplatnění hmotného práva na informace.

5. Povinný subjekt tedy při hodnocení toho, zda se v případě nyní posuzované žádosti jedná o šikanózní žádost, vycházel ze shora uvedených kritérií daných judikaturou vrcholných soudů. Povinný subjekt se předně zaměřil na posouzení dlouhodobé procesní aktivity žadatele, přičemž v tomto směru lze především upozornit na to, že žadatel se na povinný subjekt obrací se žádostmi o poskytnutí informací pravidelně, a to již od roku 2016. Předmětem těchto žádostí jsou především detailní dotazy směřující ke zjištění vyčerpávajících informací o různorodých oblastech činnosti státního zastupitelství. V tomto směru lze poukázat např. na žádost ze dne 16. 10. 2018 (vyřizovanou pod sp. zn. SIN 37/2018, dále jen „žádost ze dne 16. 10. 2018“), jíž žadatel obdobnou formou (tedy dotazy rozčleněnými do dvou příloh nazvaných „*Informatika*“ a „*Bezpečnost a ochrana zdraví*“) požadoval velmi podrobné informace o činnosti povinného subjektu (jednalo se celkem o 18 okruhů dotazů, v nichž žadatel požadoval informace vztahující se až k období roku 2011). Lze přitom zdůraznit, že povinný subjekt předcházejícím žádostem žadatele, pokud k tomu byly splněny zákonné podmínky, vyhovoval a žadateli požadované informace poskytoval (viz např. poskytnutí informací přípisem ze dne 8. 11. 2018, č. j. SIN 37/2018 – 30).

6. Důvodem pro nyní učiněnou změnu tohoto přístupu je především vzrůstající procesní aktivita žadatele za období nynějšího kalendářního roku, tedy za rok 2020. Již na počátku tohoto roku zaslal žadatel povinnému subjektu žádost o poskytnutí informací o činnosti státních zástupců (viz žádost ze dne 15. 1. 2020, vedená povinným subjektem pod sp. zn. SIN 6/2020, dále též jen „žádost ze dne 15. 1. 2020“), kterou žadatel adresoval též zbývajícím státním zastupitelstvím. Z rozhodovací činnosti povinného subjektu (zde v postavení nadřízeného orgánu vůči krajským státním zastupitelstvím v oblasti poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím) dále vyplývá, že žadatel se v dubnu roku 2020 obrátil s obsáhlými a obdobně formulovanými žádostmi o poskytnutí informací přinejmenším na tři krajská státní zastupitelství (srov. věci vedené pod sp. zn. SIN 209/2020, SIN 210/2020, SIN 211/2020 a SIN 214/2020). I nyní posuzovanou žádost pak žadatel adresoval nejen povinnému subjektu, ale i dalším státním zastupitelstvím. Již jen z vlastní rozhodovací činnosti povinného

subjektu (v této souvislosti lze poznamenat, že povinný subjekt přitom ani nestojí na vrcholu soustavy státních zastupitelství a nedisponuje tak úplnými poznatky o veškeré procesní aktivitě žadatele směřující vůči soustavě státních zastupitelství) tedy vyplynulo, že počet žádostí žadatele zaslaných jen od počátku roku 2020 soustavě státních zastupitelství se bude pohybovat přinejmenším v řádu stovek, přičemž počet vlastních položených dotazů (resp. jejich okruhů) se bude pohybovat v řádu tisíců.

7. V tomto směru nelze dále přehlédnout, že žadatel se svými žádostmi domáhá poskytnutí informací v enormním rozsahu, a to jak z časového hlediska (např. nyní posuzovanou žádostí se žadatel domáhá informací vztahujících se již k roku 2017, viz např. již první dotaz uvedený pod bodem 1. přílohy č. 1), tak i z hlediska míry detailnosti (viz např. formulace dotazu uvedeného pod bodem 3. přílohy č. 1 nyní posuzované žádosti: „*Jmenný seznam dodavatelů energií v rozsahu – dodávka elektrické energie, dodávka plynu, dodávka studené a teplé vody, dodávka tepla – název dodavatele, sídlo, IČO, odpovědný zástupce, komodita, druh smluvního vztahu, jednotková cena, sjednaný objem závazku, doba uzavření smluvního vztahu, odpovědný zástupce za povinný subjekt*“). V této souvislosti si lze povšimnout např. i toho, že dotaz uvedený pod bodem 2. přílohy č. 2 nyní posuzované žádosti (tedy pouze jediný z deseti žadatelem požadovaných okruhů informací) je formulován takovým způsobem, že pokud by žadatel skutečně získal od všech oslovených povinných subjektů požadované informace (tj. výkazy za jednotlivé kalendářní měsíce), pak by se jednalo o natolik enormní množství listin (v řádu tisíců až desetitisíců), že je prakticky vyloučeno, aby žadatel vůbec mohl tyto poskytnuté informace účelným způsobem zpracovat.

8. Na základě shora uvedeného lze tedy učinit dílčí závěr, že „kvantitativní“ aspekt žádostí žadatele indikující zneužití práva na svobodný přístup k informacím ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu je nepochybně naplněn. Povinný subjekt následně posoudil, zda existují i další faktory ve smyslu relevantní judikatury, jež by indikovaly zneužívání tohoto práva ze strany žadatele, přičemž shledal, že existuje hned několik samostatných „kvalitativních“ aspektů jednání žadatele, z nichž lze závěr o zneužití práva bezpochyby dovodit.

9. V tomto ohledu je možné především poukázat na to, že předmět žádostí žadatele, resp. pokládaných dotazů, je často obdobný anebo prakticky shodný, a to nejen z pohledu toho, že žadatel žádosti stejného obsahu adresuje v jediný okamžik všem (anebo drtivé většině) státních zastupitelství, ale též z toho hlediska, že se žadatel na jedno státní zastupitelství opakovaně obrací s totožně formulovanými dotazy. Pro ilustraci lze poukázat např. na shodu dvou předchozích žádostí adresovaných povinnému subjektu, kde dotaz pod bodem 1. žádosti ze dne 15. 1. 2020 odpovídá dotazu uvedenému v bodu 1. přílohy č. 2 nyní posuzované žádosti; dotaz pod bodem 2. žádosti ze dne 15. 1. 2020 odpovídá dotazu uvedenému v bodu 2. přílohy č. 2 nyní posuzované žádosti; dotaz pod bodem 3. žádosti ze dne 15. 1. 2020 odpovídá dotazu pod bodem 3. přílohy č. 2 nyní posuzované žádosti atd. Shodu obsahu nyní posuzované žádosti však lze konstatovat i při porovnání jiných předchozích žádostí žadatele, srov. např. dotaz uvedený pod bodem 6. v příloze „*Informatika*“ žádosti ze dne 16. 10. 2018 a dotaz uvedený pod bodem 4. přílohy č. 2 nyní posuzované žádosti.

10. Při hodnocení šikanózních rysů jednání žadatele lze dále poukázat na to, že žadatel při podávání žádostí o informace nikterak nereaguje na předchozí kroky povinných subjektů. Již jen skutečnost, že žadatel podává zcela totožně formulované žádosti několika desítkám různých povinných subjektů (státních zastupitelství), aniž by jakkoli reflektoval obsah předchozích poskytnutých informací anebo jiných úkonů ze strany těchto povinných subjektů, svědčí o zcela

mechanickém, neúčelném a zneužívajícím přístupu žadatele k podávání žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Konkrétně lze zmínit např. to, že žadatel se opakovaně domáhá obdobného typu informací i přesto, že mu byly obdobné informace již poskytnuty anebo mu byl např. popsán postup, jak lze některé požadované informace snadno dohledat (srov. např. věc vedenou povinným subjektem pod sp. zn. SIN 210/2020, v níž byl žadatel v souvislosti s některými okruhy požadovaných informací odkázán na oficiální portál justičních orgánů *justice.cz*; i přesto se však žadatel např. dotazem uvedeným pod bodem 2. přílohy č. 2 nyní posuzované žádosti domáhá poskytnutí výkazů o činnosti státních zastupitelství, a to výslovně *na předepsaných tiskopisech Ministerstva spravedlnosti ČR*). Žadatel se také např. opakovaně domáhá informací takového charakteru, ohledně něhož mu bylo v minulosti povinným subjektem podrobně vysvětleno, že takový typ požadovaných informací poskytovat nelze (srov. např. dotaz uvedený pod bodem 4. žádosti ze dne 15. 1. 2020 a odpovídající část rozhodnutí povinného subjektu ze dne 4. 3. 2020, č. j. SIN 6/2020 – 31, a následně dotaz uvedený pod bodem 5. přílohy č. 2 nyní posuzované žádosti). Žadatel též opakovaně uvádí požadavky prakticky totožného znění, ačkoli byl v minulosti povinným subjektem upozorněn na nedostatečnou specifikaci takového požadavku a vyzván k jeho upřesnění (srov. např. dotaz uvedený pod bodem 1. žádosti ze dne 15. 1. 2020 a dotaz uvedený pod bodem 1. přílohy č. 2 nyní posuzované žádosti).

11. Lze uvést i to, že žadatel s povinnými subjekty nikterak nekooperuje ani při vyřizování jeho jednotlivých žádostí. Povinný subjekt např. ve věci žádosti ze dne 15. 1. 2020 žadatele vyzval k upřesnění žádosti, aniž by však od žadatele obdržel jakoukoli reakci. Ve stejné věci žadatel nereagoval ani na výzvu k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Ve věci vedené pod sp. zn. SIN 214/2020, v níž povinný subjekt rozhodoval ohledně žádosti žadatele v postavení nadřízeného orgánu, žadatel ponechal bez jakékoli reakce výzvu k odstranění vad (uvedení petitu) jeho podání. I tyto okolnosti tedy svědčí o tom, že cílem jednání žadatele není domoci se věcné odpovědi na jeho žádosti o poskytnutí informací, ale spíše samotné *podání* těchto žádostí (anebo příslušných opravných prostředků), tedy bezúčelné zatížení povinných subjektů bez ohledu na věcný výsledek vyřízení žádostí.

12. Závěr o zneužití práva ze strany žadatele lze dovodit i ze způsobu podání nyní posuzované žádosti, která byla odeslána prostřednictvím nepodepsaného e-mailu z elektronické adresy [REDAKCE]. V této souvislosti je namístě zmínit, že zákon o svobodném přístupu k informacím je založen na zásadě co nejvyšší možné míry jednoduchosti, rychlosti a neformálnosti, a i z tohoto důvodu též s elektronickým podáním žádosti spojuje i některé právní důsledky (srov. např. § 6 odst. 2 citovaného zákona). Žadatel však postupuje zcela v rozporu s těmito zásadami. Přestože tedy byla nyní posuzovaná žádost podána elektronicky, žadatel v ní výslovně poukazuje na „*absenci přístupu k veřejným zdrojům*“ a v souvislosti s tím se domáhá provedení úkonů, které nutně vedou k vyššímu zatížení povinných subjektů, např. k poskytování informací „*v listinné podobě*“, „*bezplatně*“ či k doručování na „*fyzickou*“ doručovací adresu. Ačkoli tedy sám žadatel při komunikaci s povinnými subjekty zjevně využívá internet, resp. elektronickou adresu, v případě elektronické komunikace ze strany povinných subjektů žadatel účelově namítá např. to, že „*povinný subjekt odkázal v části žádosti na veřejné zdroje, ačkoliv mu je z úřední činnosti známo, že vězňené osoby nemají k těmto zdrojům přístup*“ (srov. text stížnosti žadatele ve věci vedené povinným subjektem pod sp. zn. SIN 210/2020).

13. I ze způsobu podání žádosti a z výše popsaných souvislostí je tedy zřejmé, že jednání žadatele směřuje nejen k bezúčelnému paralyzování pracovní kapacity povinných subjektů prostřednictvím pravidelných požadavků na administrativní zpracovávání mechanicky

podávaných žádostí o enormním rozsahu, ale též k zatěžování povinných subjektů bezúčelnými náklady souvisejícími s procesem vlastního poskytování požadovaných informací, např. požadavky na tisk a „fyzické“ zasílání listin, které jsou snadno dostupné na internetu. S ohledem na způsob podání žádosti jsou tedy argumenty žadatele, že nemá přístup k veřejným zdrojům (tj. k internetu), zjevně účelové a zároveň i poněkud paradoxní, neboť žadatel jimi v zásadě připouští, že to nebyl on, kdo učinil nyní posuzovanou, tedy elektronicky podanou, žádost. V tomto ohledu tedy vyvstávají i pochybnosti o samotné identitě podatele žádosti, a tedy i v tom směru, zda je možné takovou žádost vůbec věcně vyřizovat. Povinný subjekt nicméně v daném případě s přihlédnutím k nutnosti zajistit co možná nejvyšší standard ochrany veřejných subjektivních práv žadatele ještě přistoupil k tomu, že žádost vyřídil věcně, aby tím žadateli poskytl možnost adekvátní procesní obrany.

14. Povinný subjekt poukazuje též na explicitně vyjádřený šikanózní, resp. kverulační aspekt jednání žadatele, který jednoznačně vyplývá z formulace jednotlivých podání žadatele učiněných jak v rámci procesního režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, tak i z podání s tímto zákonem zdánlivě nesouvisejících. V tomto směru upozorňuje povinný subjekt např. na nepodepsaný e-mail nadepsaný „*Předmět: Veřejní žalobci v zrcadle svědomí*“, který byl odeslán z elektronické adresy [redacted] (tedy ze shodné elektronické adresy jako nyní posuzovaná žádost), přičemž jako jeho odesílatel byl označen žadatel. I tento e-mail byl odeslán rovněž zbývajícím státním zastupitelstvím, přičemž povinnému subjektu byl doručen dne 17. 1. 2020, tedy v úzké časové návaznosti na žádost o poskytnutí informací vyřizovanou pod sp. zn. SIN 6/2020 (tato žádost byla povinnému subjektu doručena dne 15. 1. 2020). Žadatel se v tomto podání označuje za „nezákonně odsouzeného“, přičemž zmiňuje „*zničené partnerské vztahy, [redacted] i ztrátu majetku*“ a označuje konkrétní státní zástupkyni, která dle jeho názoru měla mít na tomto „*justičním zločinu*“ největší podíl. Žadatel následně uvádí, že z tohoto důvodu se rozhodl „*nastavit zrcadlo i státním zástupcům, aby si uvědomili, komu slouží a jaké nedozírné následky mají justiční zločiny na bezúhonných občanech*“. Součástí citovaného podání ze dne 17. 1. 2020 pak byla příloha nadepsaná „*Otevřený dopis státním zástupcům ze dne 10. 1. 2020*“. Jelikož se žadatel v citovaném podání ničeho nedomáhal, lze obsah tohoto podání pojímat též jako svérázné vysvětlení motivu, proč se žadatel předtím (tj. těsně před odesláním tohoto podání) obrátil na státní zastupitelství s žádostmi o poskytnutí informací.

15. Lze dodat, že žadatel vyjadřuje invektivy na adresu jednotlivých státních zastupitelství, resp. státních zástupců, i v rámci konkrétních řízení vedených v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Žadatel tak např. v podání (odvolání) ve věci vedené povinným subjektem pod sp. zn. SIN 214/2020 uvedl, že rozhodovací činnost povinného subjektu (tj. Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích) navazuje na „*nacistickou i komunistickou justici*“, zmiňoval „*výměnu nezákonně odsouzených za skutečné vrahy a zločince v talárech soudců a státních zástupců*“, dovolával se „*obrans před odpornou justiční pandemií, kterou roznáší paraziti justiční soustavy, na které se časem najde správný medikament*“ atd. Za podstatné pro vyslovení závěru o zneužití práva pak lze považovat především to, že citované podání (odvolání) žadatele bylo ve vztahu k vlastnímu zákonem předvídanému předmětu přezkumu (tedy k rozhodnutí o odmítnutí žádosti vydanému podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím) formulováno zcela vágně a nebyl v něm dokonce uveden ani jeho petit (žadatel v tomto podání nadřízený orgán vyzval, ať si petit „*doplní sám*“). Jelikož žadatel je osobou práva znalou (resp. se tak sám označuje), pak nelze než dovést závěr, že výše popsaná koncepce jeho podání (tedy upřednostnění expresivně laděných invektiv adresovaných státnímu zastupitelství na úkor věcných námitek směřujících

k vyřešení sporu) je důsledkem žadatelovy vědomé volby, nikoli např. důsledkem neznalosti příslušných základních procesních pravidel.

16. O právem nepředvídaném účelu nyní posuzované žádosti svědčí i doba podání žádosti, kterou žadatel odeslal dne 10. 10. 2020, tedy pět dnů (resp. první víkend) po vyhlášení nouzového stavu z důvodu zhoršení epidemické situace v souvislosti s výskytem koronaviru SARS-CoV-2. Z vlastního textu žádosti ani z žádných jiných okolností přitom nikterak nevyplývá, že by u žadatele vyvstal nějaký legitimní důvod pro bezodkladné zjištění požadovaných informací. Naopak si lze povšimnout, že zatímco žadatel u požadovaných informací ohledně jiných kalendářních let požaduje informace za celý rok, za období roku 2020 poněkud nekonzistentně požaduje informace k 1. 10. 2020 (srov. např. dotaz uvedený pod bodem 5. přílohy č. 1 nyní posuzované žádosti, jímž žadatel požaduje informace související s požadavky na náhradu škody za kalendářní roky 2017 až 2019 a poté „k 1. 10. 2020“). I vzhledem k tomu lze shledat důvodné pochybnosti v tom směru, zda cílem žadatele je skutečně obdržení požadovaných informací za účelem jejich racionálního zpracování (tj. za konzistentní časové období, tedy za jednotlivé kalendářní roky); naopak lze dovodit, že „načasování“ nyní posuzované žádosti opět představuje jednu z mnoha indicíí nasvědčujících zneužívání práva na svobodný přístup k informacím ze strany žadatele.

17. Ze všech shora uvedených okolností tedy jednoznačně vyplývá, že žadatel žádosti o poskytnutí informací nevyužívá k účelu předvídanému zákonodárcem, tedy k zajištění transparency veřejné moci, resp. k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole; žadatel naopak tyto žádosti zneužívá k neúčelnému a šikanóznímu zatěžování státního zastupitelství a k paralyzování jeho pracovní kapacity. V souladu se závěry shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu lze tedy uzavřít, že ke „kvantitativnímu“ aspektu žádosti žadatele zde přistupují i další faktory indikující zneužívání práva na svobodný přístup k informacím ze strany žadatele. V nyní posuzované věci lze zdůraznit, že tento „kvalitativní“ aspekt jednání žadatele není tvořen pouze ojedinělým dalším faktorem, ale představuje ho hned několik samostatných (svou podstatou na sobě nezávislých) shora označených aspektů, přičemž lze vyzdvihnout, že žadatel v rámci shora popsaného jednání poskytl i explicitní vysvětlení motivu svého šikanózního jednání vůči státnímu zastupitelství (viz výše uvedená tvrzení žadatele o jeho „nezákonném uvěznění“, resp. „justičním zločinu“, za něž má být dle názoru žadatele odpovědné právě státní zastupitelství).

18. S ohledem na všechny shora uvedené okolnosti tedy povinný subjekt v případě nyní posuzované žádosti dovodil, že jsou dány podmínky pro vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti. K tomuto kroku povinný subjekt přistoupil s cílem zabránit zneužívání práva na svobodný přístup k informacím ze strany žadatele a zároveň uchránit své pracovní kapacity před takřka periodickým vyhledáváním, zpracováváním a následným poskytováním enormního množství nadbytečných informací. Při uplatňování žádostí o informace je třeba pečlivě zvažovat všechny aspekty tohoto práva, jelikož jde o právo požadovat od povinných subjektů určitou činnost, a to zásadně bezplatně a v relativně krátkých lhůtách, což je může za určitých výjimečných okolností významně zatížit. Právě takové výjimečné okolnosti pak nastaly v případě žadatele. Ze shora uvedených důvodů tedy povinný subjekt nyní posuzovanou žádost odmítl z důvodu aplikace obecného právního principu zákazu zneužití práva. Závěrem poukazuje povinný subjekt i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 4 Afs 62/2015 – 71, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv není zákaz zneužití práva výslovně v tuzemských právních předpisech zakotven, jde o právní princip, který plní funkci „záchranné brzdy“ pro případ, že konkrétní pravidla by při svém „doslovném“ uplatnění vedla k rozporu s materiální

spravedlností, neboť jsou využívána v rozporu s podstatou daného práva (jeho smyslem a účelem). Výše uvedená premisa se pak plně uplatní i v nyní posuzovaném případě.

19. Z těchto důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání. Odvolání lze podat u povinného subjektu do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí a rozhodoval by o něm nadřízený orgán, kterým je Nejvyšší státní zastupitelství, Jezuitská 4, 660 55 Brno.

Praha 20. října 2020

JUDr. Lenka Bradáčová, Ph.D., v. r.
vrchní státní zástupkyně

Za správnost vyhotovení: Fraňková Klára